

Sài Mẽ Du Diêm Tương Thổ Trà

Contents

Sài Mẽ Du Diêm Tương Thổ Trà	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17

Sài Mẽ Du Diêm Tương Thổ Trà

Giới thiệu

Edit: Lão ThụBeta: Thiên NgọcNội dung: Chủ công văn, đô thị tình duyên, ẩm áp bình thản, ôn hòa hơi ngốc công x ôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sai-me-du-diem-tuong-tho-tra>

1. Chương 1

Edit: Lão Thụ

Beta: Thiên Ngọc

Ông Giai gần đây rất đáng thương vì hắn vừa thất tình, đoạn tình cảm dài đến một năm rưỡi, cuối cùng lại bị bạn trai cũ tàn nhẫn chấm dứt chỉ với một câu “Tình cảm đã phai nhạt, để tránh làm cho cả hai phải chịu đau khổ nên chia tay đi”.

Ban ngày hắn vẫn như trước nên làm gì thì làm đó, người ngoài sẽ không thể nhìn ra sự bất thường của hắn, nhưng đến ban đêm, đối mặt với cả căn phòng trống rỗng, hắn ngoại trừ mất ngủ thì chỉ có ngẩn người.

Vừa qua khỏi sinh nhật tuổi ba mươi đương nhiên Ông Giai vẫn chưa tính là lão, nhưng bạn trai của hắn bất quá mới chừng hai mươi, tuổi này chỉ là tìm kiếm sự kích thích mới mẻ, nơi nào sẽ chịu thuận theo thói quen sinh hoạt của hắn? Cho dù tình cảm có tốt đến đâu thì hàng ngày cả hai vẫn không ngừng xảy ra xung đột.

Quá mức đầu tư cho một đoạn tình cảm, khi mất đi liền cảm thấy vô cùng mệt mỏi, tựa như cuộc sống này bỗng mất đi phương hướng. Ông Giai không biết mình đã yêu bạn trai cũ nhiều như thế nào, thương tâm tất nhiên là phải có, nhưng nhiều hơn hết chính là sự thất vọng tràn trề trong thâm tâm hắn.

Lúc trước cả hai cùng nhau thề non hẹn biển, thiên trường địa cửu, tạo nên viễn cảnh tốt đẹp tựa như đồng thoại, cũng không phải là điều mà người bình thường chỉ cần đưa tay là có thể chạm tới.

Ông Giai đã trải qua khoảng thời gian rất dài không có một chút sức lực để làm bất cứ chuyện gì, mặc dù trong công việc hắn vẫn như trước biểu hiện đặc biệt tốt, thủ trưởng cũng từng mơ hồ để lộ ra ý định thăng chức cho hắn, thế nhưng hắn vẫn không vui, thậm chí còn cảm thấy một sự buồn bực khó có thể giải thích.

Hắn không như nữ chính trong phim truyền hình cứ thất tình, không vui liền đi mua sắm, hoặc là ăn điên cuồng để phát tiết tâm tình, nếu hắn có thể làm được như vậy thì quá tốt rồi, hết thấy mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng đơn giản.

Hắn chẳng qua chỉ cảm thấy rất buồn, ngủ cũng buồn, xem ti vi cũng buồn, đến lên mạng hắn cũng buồn, thời gian cứ từ từ chảy vào trong cốt nhục của hắn, từng chút từng chút mà gặm nhấm linh hồn của hắn. Trong thói quen của hắn luôn hiện hữu một người, nhưng nay đã mất đi quả thực làm cho người ta cảm thấy không còn muốn sống.

Lầu trên dường như có một hộ vừa mới chuyển tới. Trong một tháng qua, mỗi ngày từ sáu giờ đến bảy giờ sẽ là thời điểm người kia chơi đàn dương cầm.

Bà chủ nhà không biết có phải là đã cho một vị nhạc gia thuê nhà hay không, Ông Giai không nhận được mà nghĩ về người đó.

Hắn thì không có gì để nói rồi, mặc dù nghe không hiểu những nốt nhạc đã phác họa ra thế giới sắc sảo này, nhưng một bên vừa ăn cơm tối một bên vừa nghe tiếng nhạc du dương từ đàn dương cầm, quả thật làm cho tâm tình của hắn dần dần trở nên tốt đẹp hơn.

... Người đó không đói bụng sao?

Đã ăn cơm hay chưa? Nha nha, đoạn này dường như không phải là giai điệu thường ngày đi? Hôm nay cảm giác giống như có chút không yên lòng, là gặp phải chuyện gì không vui sao?

Thời gian dần trôi qua, Ông Giai vẫn yên lặng mà suy nghĩ, tuy rằng những câu hỏi đó chưa từng có ai trả lời.

Tiếng đàn đình chỉ, thế giới lại lâm vào yên tĩnh, Ông Giai mở mắt ra, sờ sờ cái bụng đã được ăn no nê, đứng dậy thu dọn bát đĩa đem đến phòng bếp.

Thành phố này quá lạnh lùng, quan hệ giữa người với người thảnh thơi cũng xa cách đến mức làm cho người ta phải sợ hãi.

Chỉ cần về đến nhà đóng cửa lại sẽ giống như nhấc lên tường đồng vách sắt, ngăn cách hết thấy mọi thứ, nơi nào giống với quê nhà, quan hệ giữa hàng xóm với hàng xóm tốt đến mức kỳ lạ, nhà ai ra sao như thế nào, sẽ được bắt quái truyền ngàn dặm.

Hiện tại nếu như bạn hỏi Ông Giai, chủ nhân của phòng đối diện tên họ là gì?

Hắn sẽ lắc đầu.

Có bao nhiêu người? Anh đã từng gặp qua chưa?

Hắn sẽ cười, sau đó nói không biết, không có ấn tượng gì.

Đương nhiên, trong chuyện này cũng phải kể đến tính tình không hay cùng người lạ giao thiệp của hắn, cho nên trong một tháng này nếu hắn nói hắn chưa từng nhìn thấy hình dạng của vị nhạc gia đàn dương cầm lầu trên, là tròn hay dẹt, thì cũng chẳng có gì lạ.

Nói đến cũng khéo, lầu trên lầu dưới tất cả đều do bà chủ nhà quản, có thể Ông Giai cùng người khác không hề quen biết, thế nhưng mỗi tháng hắn đều phải gặp mặt bà chủ nhà một lần, vì vậy hắn với bà ấy vô cùng quen thuộc, vào ngày giao tiền, hắn liền thuận miệng hỏi vài câu về chuyện ở lầu trên.

Bà chủ nhà ôn hòa cười: “Có phải là ảnh hưởng đến con rồi không? Lúc trước khi hai anh em đó vừa mới chuyển tới lại mang theo một chiếc đàn dương cầm cỡ lớn, làm cho dì sợ hết hồn đây... Lầu này a, cách âm cũng không tốt lắm, có muốn dì đi nói chuyện với họ giúp con một chút hay không?”

“Không không, ” Ông Giai vội vàng xua tay, “Dì hiểu lầm rồi, anh ấy chơi đàn rất hay, con rất thích nghe, cứ để cho anh ấy đàn đi.”

Hai anh em, là nam? Thật sự là anh em, hay là người yêu?

2. Chương 2

Edit: Lão Thụ

Beta: Thiên Ngọc

Hắn không tự chủ được mà suy đoán theo chiều hướng mình hi vọng nhất, nhưng suy nghĩ lại, thì làm gì có chuyện may mắn đến nỗi gặp được người trong giới ở đây chứ, nếu như thích trúng một tên thẳng nam ngược lại là phiền toái lớn nha, cứ như vậy hắn liền cho qua chuyện này.

“Bạch tiên sinh là người rất tốt, con nếu rảnh rồi cũng nên ra ngoài đi, quen biết nhiều người chung quy cũng không phải chuyện xấu.” Thấy Ông Giai cười đáp lại, bà chủ nhà còn nói, “Người bạn kia của con như thế nào rồi? Đã hai, ba tháng không thấy cậu ấy tới đây a.”

Bà chủ nhà bất ngờ đề cập đến bạn trai cũ, Ông Giai liền ngẩn người, có chút ảm đạm nói: “A, cậu ấy không sao, bọn con cãi nhau, sau này cậu ấy sẽ không đến nơi này nữa.”

“Vậy có muốn dì giúp con tìm người thuê chung phòng không?”

“Dì là sợ con không đóng nổi tiền thuê nhà sao?” Ông Giai cười.

“Nói cái gì a, ” bà chủ nhà làm tư thế vỗ vai hắn, “Dì biết thanh niên các con tiêu xài rất nhiều, cũng phải để dành tiền để cưới vợ chứ, con tìm người thuê chung để chia sẻ tiền thuê nhà, không phải có thể tiết kiệm được không ít chi phí sao? Vả lại, hai người cùng sống sẽ không cảm thấy quá cô đơn tịch mịch, chính là đạo lý này đi?”

“Vâng vâng vâng, ” Ông Giai đẩy bà đi ra ngoài, “Nhưng con không muốn sống chung với người không quen biết, cảm ơn hảo ý của dì. Hảo, dì mau trở về nấu cơm đi, không phải sắp đến giờ chú trở về ăn cơm rồi sao?”

“Con có muốn ăn cơm với dì hay không? Hôm nay dì có mua gà quay.”

“Cám ơn dì, nhưng không cần đâu ạ, con đã gọi thức ăn bên ngoài rồi.”

“... Lại ăn thức ăn bên ngoài! Quá nhiều bột ngọt!”

Thật vất vả đem người tiễn đi, Ông Giai xụi lơ ngồi trên ghế sofa, ngẩn người mà nhìn chằm chằm trần nhà.

Ba ngày, đã ba ngày hắn không nghe thấy tiếng đàn dương cầm truyền xuống từ lầu trên, cậu ấy không có ở nhà sao? Hai anh em, hai anh em, rốt cuộc ai mới là người đánh đàn đây? Nếu như... Hắn có thể đi lên nhìn một chút là tốt rồi...

Ý nghĩ liêu linh này đột nhiên xuất hiện trong đầu của hắn, Ông Giai cũng có chút giật mình, từ khi nào thì lòng hiếu kỳ của hắn đối với người lầu trên đã tràn đầy đến mức này rồi?

Hắn nhú nhú mày đi đến bàn ăn, sau khi ngồi xuống liền yên lặng ăn thức ăn bên ngoài đã được kêu khi nãy.

Thứ hai, hấn bị cảm mạo, có chút phát sốt, liền xin nghỉ ở nhà, đã năm ngày hấn không nghe thấy tiếng đàn dương cầm.

Hấn mê man ngủ cả một ngày, trong thùng rác giấy ăn chồng chất như núi, hấn hít hít cái mũi, mở ra điện thoại di động vừa nhìn mới biết đã gần năm giờ. Cầm lấy áo khoác, hấn liền đem chính mình bao lại thật kỹ lưỡng, nhấc lên túi rác chuẩn bị đem xuống lầu vứt đi, ngoài cửa đột nhiên có chút nhao nhao âm ỷ, tựa hồ có người đang nói chuyện ở bên ngoài.

Khi hấn mới vừa đóng cửa, quay người lại liền va phải một người, cảm giác cái móng nở hoa quả thật không ổn chút nào.

Ông Giai có chút tức giận, nhưng hấn chưa kịp mở miệng thì một giọng nói ôn nhu liền vang lên ở bên tai: “Xin lỗi xin lỗi, anh có sao không?” Sau đó cậu liền quay đầu lại răn dạy thiếu niên đằng sau, “Đã nói em đừng chạy nhanh như vậy mà không nghe, nhanh đến đây giúp anh đỡ anh ấy đứng dậy.”

Thiếu niên có chút xấu hổ khom lưng đỡ lấy tay của hấn, nói: “Thật ngại quá, em không thấy anh, anh không sao chứ?”

Ông Giai nhin xuống cơn đau, lúc này mới dựa vào ánh đèn mờ nhạt để nhìn rõ bộ dáng của hai người trước mặt.

Người thanh niên cao hơn một chút, ước chừng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, khuôn mặt trắng nõn, lại đeo một cặp kính mắt, hiện ra dáng vẻ nhã nhặn lịch sự, dung mạo của cậu không quá xinh đẹp, nhưng lại tạo cho người khác một loại cảm giác ôn nhu như ngọc. Còn thiếu niên đứng phải hấn, chân mày rậm, đôi mắt rất lớn, vừa đen lại tròn, cảm thật nhọn, giống như một chú mèo.

Ông Giai so với hai người thì cao hơn một chút, lại được hai người nọ đỡ đứng dậy làm hấn cảm thấy có chút mất mặt, liền dựa vào tường đứng vững, sau đó thu tay về, nói: “Anh không sao, lần tới đi đứng nhớ cẩn thận một chút.”

Thiếu niên lúc đầu không có phản ứng gì, giống như thần du thái hư*, sau bị người thanh niên trừng mắt, liền lập tức ngập ngừng nói: “Xin lỗi.”

(*) Thần du thái hư: Như kiểu thả tinh thần trôi đi dạo chơi không để ý tới ai hay vấn đề gì í.

Việc này coi như xong, người thanh niên ngượng ngừng hướng hấn nở nụ cười, sau đó liền đi trước một bước lên lầu.

“Ai nha anh, anh chờ em một chút! Em muốn ăn sườn xào chua ngọt, anh làm cho em ăn được không? Thèm chết em rồi...” Thiếu niên lại kêu to gọi nhỏ khôi phục sức sống như lúc ban đầu.

“Em chỉ có biết ăn thôi, muốn anh bắt em tự kiểm điểm bản thân không? Lại quên mất rồi sao?”

Hai người nhỏ giọng nói chuyện, âm thanh vang vọng khắp hành lang, Ông Giai thở ra, trong lòng suy nghĩ nên mua ít đồ đến cúng ở miếu Ngũ Tạng, bằng không một điểm khí lực cũng không có. Ý nghĩ trong đầu hấn còn chưa dứt, trên lầu liền truyền xuống thanh âm mở khóa “Cạch.. cạch...”, Ông Giai lập tức đứng thẳng người lên, tim đột nhiên đập nhanh mấy nhịp.

3. Chương 3

Edit: Lão Thụ

Beta: Thiên Ngọc

“Anh đi nấu cơm, em mau đi dọn dẹp phòng của mình đi, hơn nửa tháng mới quay về, tro bụi đã đóng thành một lớp thật dày rồi” Bạch Tri Cảnh tại huyện quan* đổi giày, một bên đơn giản căn dặn thiếu niên, một

bên cầm theo thức ăn đi đến nhà bếp. Bạch Tri Cảnh bề ngoài vẫn tỏ ra vô cùng ôn hòa, nhưng từ đầu đến cuối anh đều không nhìn thiếu niên lấy một cái, hoàn toàn biểu hiện ra thái độ “mắt không thấy tâm thanh tịnh” với thiếu niên.

*nơi đổi giày (mình hay gọi kệ dép ý)

Bạch Hạ đã gây ra đại họa, buổi tối cậu đi uống rượu đến say mèm, không chỉ về muộn, hơn nữa còn cùng một vị đàn anh năm ba ra tay đánh nhau, loạn thành một đoàn. Nguyên nhân là gì thì Bạch Hạ đã sớm quên hết không còn một mảnh, cậu chỉ biết mình không hề có ý định đánh nhau, nhưng khi vừa mới bắt đầu liền bị đánh liên tiếp vài cú, trong nháy mắt đau đến nỗi làm cậu co giật run rẩy, đến đứng cũng không vững.

Anh em tốt của cậu Thái Vi Dương thực sự rất tốt, thấy cậu bị đánh liền không hỏi nguyên nhân, giống như phát điên mà xông lên cứu ra Bạch Hạ đang ở thế hạ phong. Sau đó, hai người nổi điên mà lao vào đánh một tên xui xẻo, cuối cùng tên xui xẻo đó được đưa vào bệnh viện, sự việc liền bị xé ra to.

Bạch Tri Cảnh lập tức xin nghỉ ở đơn vị, vội vàng chạy tới, sau đó anh liền tìm người để giúp đỡ ở trong trường, cuối cùng phải đi xin lỗi gia đình của người bị thương, bận bịu mất ba ngày mới miễn cưỡng đem mọi chuyện thu xếp ổn thỏa. Dù sao đôi bên đều có một phần trách nhiệm, Bạch Hạ mặc dù không đến mức phải chịu kỷ luật nặng từ phía nhà trường, nhưng vẫn không thể tránh khỏi bị ghi tội cùng thông báo phê bình trước toàn trường.

Bạch Tri Cảnh nổi giận là vì Bạch Hạ sắp thi cuối kỳ nhưng không hề biết thu liễm, cả ngày chỉ biết ra ngoài gây họa, anh thật sự nghĩ hoài cũng không hiểu, em trai của người khác cũng học đại học năm hai thế nhưng đều rất thành thật ngoan ngoãn, tại sao không ai như em trai của anh suốt ngày chỉ biết gây chuyện thị phi a?

Kéo lê sắc mặt thâm trầm đi đến nhà bếp làm cơm, Bạch Tri Cảnh nhũu mày càng ngày càng chặt.

Cha mẹ của cả hai đều mất sớm, Bạch Tri Cảnh là anh trai cũng xem như là cha, ngày thường anh đối với người em trai duy nhất này vô cùng chiều chuộng, e rằng vì anh quá yêu thương Bạch Hạ, nên mới tạo ra loại tính cách quen được nuông chiều như bây giờ của cậu.

Khi Bạch Tri Cảnh đáng thương đang cố gắng kiểm điểm lại phương pháp giáo dục của mình, xem rốt cuộc nó có vấn đề hay không, thì chợt nghe thấy thanh âm dễ nghe được phát ra từ cây đàn dương cầm, anh rốt cuộc không nhịn được nữa, liền lộ ra ý cười nhợt nhạt.

Richard Clayderman < tinh=“” không=“”>> là ca khúc mà anh thích nhất, kỹ thuật chơi đàn dương cầm của Bạch Hạ tuy rằng vẫn còn vụng về, không thể đàn ra được loại cảm giác tao nhã, nhưng trong từng thanh âm đều biểu hiện sự lấy lòng từng li từng tí, làm cho thâm tâm của vị anh trai nào đó đều tràn ngập niềm vui sướng.

Trẻ nhỏ biết sai mà sửa thì đều là trẻ ngoan.

Khi ca khúc đang đến hồi cao trào, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, Bạch Tri Cảnh không muốn làm cho Bạch Hạ phải dừng lại, vội vã từ nhà bếp chạy ra ngoài, nói: “Đến đây...”

Khi anh mở cửa ra, lại cảm thấy có chút bất ngờ, Bạch Tri Cảnh liền ngăn người, ngây ngốc nói: “Chào anh.” Đây không phải là người đàn ông mới vừa rồi bị Bạch Hạ đụng phải hay sao? Chẳng lẽ anh ta đã phát hiện ra vấn đề gì nên đến đây đòi bồi thường sao? Chỉ trong mấy giây, trong đầu của Bạch Tri Cảnh liền lóe lên trăm ngàn kiểu lừa gạt mà anh có thể gặp phải.

Ông Giai lúc ở nhà bỗng nhiên nghe thấy tiếng đàn dương cầm, liền kích động đến nhảy lên, người đó... người đó rốt cuộc là ai a? Khi cửa được mở ra, tầm mắt của hắn dừng lại trên gương mặt của Bạch Tri Cảnh trong nháy mắt, sau đó liền thật nhanh liếc nhìn vào trong phòng một cái.

Mái tóc màu cây đay của thiếu niên theo động tác cúi đầu mà hơi rung nhẹ, ngón tay trắng nõn xinh đẹp đang nhẹ nhàng nhảy múa trên từng phím đàn dương cầm, cùng gò má xinh đẹp an tĩnh.

Ông Giai trong nháy mắt cảm thấy cổ họng của mình có chút lạnh lẽo, nguyên lai người đánh đàn những ngày qua chính là thiếu niên này nha.

Bạch Tri Cảnh vẫn luôn theo dõi hẩn, sự nghi hoặc trong mắt anh càng ngày càng rõ rệt.

Ông Giai ho nhẹ một tiếng, bình tĩnh như thường mà móc từ trong lòng ra một phong thư, cười nói: “Chào anh, cái này... là bị gửi nhầm đến nhà tôi, tôi nhớ dì chủ nhà trọ có nói anh họ Bạch, liền đem tới cho anh nhìn xem có phải là thư của anh hay không?”

(*) Richard Clayderman là một nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng người Pháp. Ông đã phát hành nhiều album nhạc, trong đó có các nhạc phẩm của Beethoven, Liszt, Chopin và Mozart. Xem thêm vào

(*) Bài “Tình Không” nghe vào đây

4. Chương 4

Edit: Lão Thụ

Beta: Thiên Ngọc

Khẳng định là của anh, không cần Bạch Tri Cảnh xác nhận Ông Giai cũng biết.

Bởi vì mấy ngày trước khi hẩn đến làm khách ở nhà của bà chủ nhà trọ thì phát hiện ra bức thư này, bà chủ nhà trọ vốn định chờ Bạch Tri Cảnh trở về sẽ tự mình giao cho anh. Ông Giai tất nhiên sẽ không buông tha cho cơ hội tốt như thế này, liền chủ động nhận lấy việc này.

“Thư này là của tôi, làm thế nào lại gửi sai được nhỉ? Cảm ơn anh đã đưa nó cho tôi, thực sự là ngại quá.”

Ông Giai mặt không đổi sắc nói: “Không có chuyện gì, đều là hàng xóm với nhau, sau này nếu có chuyện gì cần tôi hỗ trợ thì đừng khách sáo, cứ nói với tôi một tiếng là được.”

Bạch Tri Cảnh cười cười: “Ai được, cảm ơn.” Khi anh đang muốn mời Ông Giai vào nhà uống một tách trà, thì tiếng đàn dương cầm đột nhiên dừng lại, Bạch Hạ ở bên trong kêu to: “Anh... thật đói a... nhanh đi làm cơm a...”

Ông Giai sau khi thấy được người đó, liền tạm biệt Bạch Tri Cảnh sau đó rời đi.

Bạch Tri Cảnh đi tới, dùng bức thư vỗ vào đầu của Bạch Hạ, cười mắng: “Em càng ngày càng không hiểu chuyện, không thấy anh đang cùng khách nói chuyện sao?”

Bạch Hạ cười hì hì nhào tới ôm lấy eo của Bạch Tri Cảnh, thành thật nói: “Là em cố ý đấy, lần đầu tiên nhìn thấy anh ta là em đã có cảm giác không thích rồi.” Dứt lời, cậu ghét bỏ mà khê bĩu môi.

Bạch Tri Cảnh lườm cậu một cái, sau đó tiếp tục đi nấu cơm.

Nhìn thấy được gương mặt của Ông Giai, Bạch Tri Cảnh khi nhớ lại vẫn có chút xấu hổ.

Trên đoạn đường từ trường trung học mà Bạch Tri Cảnh đang dạy về đến nhà có tổng cộng ba cái siêu thị, một cái siêu thị lớn và hai cái siêu thị nhỏ, Bạch Tri Cảnh thích mua sắm trong siêu thị nhỏ nằm ở giữa đoạn đường từ trường về nhà anh. Thứ nhất người đến mua sắm ở siêu thị nhỏ đó tương đối ít, thứ hai các vật phẩm đều khá đầy đủ, bình thường cũng sẽ không đụng phải học sinh của mình.

Trong siêu thị đang phát bài hát của Penny < chân=“” tình=“” mà=“” em=“” muốn=“”>>, bài hát này rất dễ khiến người ta nhớ đến phiên bản < vườn=“” sao=“” bằng=“”>> của Đài Loan, bạn gái lúc trước của Bạch Tri Cảnh khi xem bộ phim truyền hình này đều một phen nước mắt nước mũi, lâu dần, Bạch Tri Cảnh đối với bộ phim truyền hình này rất có ấn tượng.

Khi anh nghe thấy bài hát này tâm tình cũng không tệ, khoe miệng không tự chủ mà hát theo: “Chân tình mà em muốn, không chỉ là chỗ dựa, chỉ muốn như một chàng trai trưởng thành, cảm nhận gió đưa cùng ánh dương rực cháy, cuộc sống tự do tự tại...” (Tham khảo vietsub:v)

Khi anh đang lên giọng, thì bỗng nhiên nghe thấy thanh âm mang theo ý cười của một người đàn ông vang lên ở sau tai: “Bạch tiên sinh? Thật tình cờ nha?”

... Đồ tình cờ đáng chết.

Cổ họng của Bạch Tri Cảnh giống như một vòi nước bị nghẽn, gương mặt trắng noãn của anh oanh một cái nổ tung.

Ngại quá, làm thế nào có thể không xấu hổ đây?

Anh không mang kính giống như lần gặp mặt trước đó, ánh mắt linh động cùng lông mi thật dài che giấu đi ánh sáng trong đôi mắt của anh, đôi môi ảo não mím chặt, càng khiến cho người khác cảm thấy anh vô cùng đáng yêu.

Ông Giai nhìn gương mặt của Bạch Tri Cảnh giống như đã trẻ lại mấy tuổi, nhất thời trong lòng hẩn nể lên một thứ tình cảm khác thường, có chút kinh ngạc mà từ từ nói: “Anh thế nào... lại không đeo kính?”

Cuối cùng đề tài cũng được dời đi làm cho Bạch Tri Cảnh thở phào nhẹ nhõm, lấp bắp nói: “Độ cận của tôi không nặng lắm, cho nên không thường mang kính.”

“Ồ.”

Hai người đứng đối diện, nhìn nhau không biết nói gì.

“Ai mới thật sự là người duy nhất, tha thứ cho em đã tự nghĩ đó là mình...” (Lại tham khảo Vietsub:v) Giọng nữ thâm tình vang vọng ở bên tai, tâm của Ông Giai bị những lời ca này làm cho rung động, thập phần bất ổn.

Rõ ràng Bạch Hạ mới là người đánh dần dương cầm, thế nhưng theo bản năng hẩn lại cảm thấy người trước mắt này mới chính là người mà hẩn vẫn luôn tưởng tượng trong suy nghĩ?

Tầm mắt rơi vào vật phẩm trong xe đẩy của Bạch Tri Cảnh, Ông Giai nói: “Không nhìn ra, Bạch tiên sinh cũng thích ăn đồ ăn vặt như thế.”

“Đây là tôi mua cho Bạch Hạ, nó là một đứa nhỏ thích ăn.” Bạch Tri Cảnh cười cười, đẩy xe đi về phía trước, Ông Giai vội cầm lấy giỏ mua sắm của mình đi theo Bạch Tri Cảnh, “Anh đừng kêu tôi là Bạch tiên sinh nữa, trực tiếp gọi tên tôi là được, Bạch Tri Cảnh, Tri trong tri thức, Cảnh trong phong cảnh.”

Ông Giai lộ ra cả hàm răng trắng, cười đến xán lạn, vươn tay ra: “Ông Giai, chữ Giai trong từ cây giai.”

Cứ như thế cả hai kết giao thành bạn bè.

5. Chương 5

Edit: Lão Thụ

Beta: Thiên Ngọc

Từ khi gặp phải Ông Giai trong siêu thị, Bạch Tri Cảnh phát hiện sau này mỗi lần anh đi đến đó để mua sắm, đều sẽ ngẫu nhiên gặp lại hẩn, thực sự là kỳ quái. Siêu thị vẫn như trước, chuyên phát những ca khúc nhẹ nhàng dễ nghe, thế nhưng Bạch Tri Cảnh cũng không dám ngâm nga theo giai điệu nữa, anh chỉ sợ nếu như không chú ý sẽ gặp phải Ông Giai nhô ra từ phía sau mà chào hỏi anh.

Lâu dần, hai người cơ hồ xem nhau như bạn bè, dần dần quen thuộc nhau.

Hôm nay trời đổ mưa, Bạch Tri Cảnh từ cổng trường học một đường chạy chậm đến mái hiên của siêu thị nhỏ, còn chưa kịp lau khô nước dính trên mặt, dưới mí mắt liền xuất hiện một đôi giày da bóng loáng. Theo ống quần âu đen nhìn lên trên, anh liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười xán lạn mười năm như một cửa Ông Gia

“Ông Giai? Anh làm sao còn chưa về nhà?”

Thật ra thì Bạch Tri Cảnh hôm nay phải ở lại trường, để chỉ dẫn học sinh dần dừng và luyện tập cho một tiết mục trong bữa tiệc dạ hội nhằm kỉ niệm ngày thành lập trường, vì vậy khi anh rời khỏi trường thì đã muộn hơn nửa tiếng so với bình thường. Đứng nói Ông Giai chờ anh cùng nhau mua đồ, liền chờ tới bây giờ nhà?

Cái ý nghĩ hoang đường này đến chính Bạch Tri Cảnh cũng cảm thấy không thể tin được, mà trên tay Ông Giai ngoại trừ cầm một cây dù, thì còn cầm thêm một túi đồ.

Ông Giai nói: “Tôi vốn dự định đi về trước, nhưng trời lại mưa, nghĩ anh có thể sẽ đến siêu thị mua đồ, liền chờ ở đây, sẵn tiện che cho anh một đoạn.” Nhìn đầu tóc ẩm ướt của Bạch Tri Cảnh, hắn vừa cười, vừa nói “Lúc trước chỉ biết anh là giáo viên tại một trường trung học, nhưng lại không biết anh dạy ở trường nào, cho nên tôi muốn hỏi rõ để sau này còn có thể đi đón anh.”

Nếu như những lời này do một người nào đó nói, thì có lẽ chỉ là một lời khách sáo, nhưng Bạch Tri Cảnh biết Ông Giai một khi đã nói ra thì nhất định sẽ làm được. Người đàn ông này ở phương diện “Ngôn tất hành, hành tất quả”^{*} thật sự là quá mức xuất sắc.

(*) Ngôn tất hành, hành tất quả: Nói là phải làm mà đã làm thì nhất định phải có kết quả.

Trong lòng của anh tràn ngập sự ấm áp, toàn thân Bạch Tri Cảnh vô cùng chật vật nhưng cũng không khỏi bật cười: “Tôi sao có thể nhiều lần đều như một được chứ, lần tới nhất định sẽ mang theo dù. Tôi đi vào trước mua ít đồ đây.”

“Anh muốn mua cái gì?”

“Ách, một hộp xà phòng, một bình sữa tắm, còn có một tuýt kem đánh răng... Ân, chỉ có ba món này, thức ăn ngày hôm qua tôi đã mua rồi, hôm nay trước tiên cứ ăn như thế đi.”

Ông Giai mở túi ra, đem ba món đồ mà Bạch Tri Cảnh nói, từng cái từng cái đặt ở trước mắt anh, sau đó cười tủm tỉm nói: “Anh nhìn một chút, xem xem có phải ba món đồ này hay không?”

“A đúng rồi, anh cũng dùng những nhãn hiệu này sao?”

Ông Giai bất đắc dĩ nói: “Tôi mua giúp anh, tháng trước lúc anh mua tôi có nhìn thấy. Trước đây không phải anh đã từng nói chỉ quen dùng một loại nhãn hiệu thôi sao? Lần trước chúng ta có mua một lần, gia đình tôi đều dùng không sai biệt lắm, tôi nghĩ chắc anh cũng vậy, cho nên tôi...”

Hắn còn chưa có nói hết, Bạch Tri Cảnh bỗng nhiên tiến tới nhìn kỹ mặt hắn, trong đôi mắt chứa đầy ý cười cùng trêu ghẹo.

“Mọi người đều nói có được một người bạn trai thập nhị tứ hiếu là chuyện vô cùng tốt, tôi xem anh thừa sức để làm một người bạn trai thập nhị tứ hiếu nha, Ông Giai, nếu tôi là nữ, nhất định sẽ nghĩ anh đang có ý đồ với tôi.”

Lớp sương khói do hơi thở giữa hai người tan ra, Ông Giai ngây ngốc nhìn bộ dạng cười đến mức mặt mày cong cong của anh, mùi trên cơ thể anh dường như mang theo sự ẩm ướt của nước mưa, bỗng nhiên trong tâm Ông Giai liền có chút xao động, hắn sợ đến mức động cũng không dám động.

6. Chương 6

Edit: Lão Thụ

Beta: Thiên Ngọc

Bạch Tri Cảnh ngược lại không ý thức được sự dị thường của hắn, nói xong tự anh cảm thấy có chút nực cười, liền liên tục lắc lắc đầu, cầm lấy cây dù trong tay Ông Giai, sau đó đi ra ngoài.

“Ai, đi thôi, để báo đáp anh không ngại cực khổ chờ tôi cùng về, tôi sẽ làm một bàn thức ăn thật ngon cho anh nếm thử. Cánh gà viên với coca cola thì sao? Tôi làm món này là tuyệt nhất đó nha...”

“Phát gốc cái gì a? Có đi hay không?”

Ông Giai thoáng hoàn hồn, vội vã thu lại ánh mắt, “Ăn đi.”

Tổng kết lại “lịch sử dụ dỗ” mấy tháng nay, Ông Giai càng cảm thấy chính mình có chút không đúng, mục đích ban đầu khi hắn tiếp cận Bạch Tri Cảnh, tất cả chỉ vì muốn thông qua anh để biết nhiều hơn về Bạch Hạ. Nhưng tại sao đến khi quay đầu lại hắn chỉ biết có vài chuyện về Bạch Hạ, mà chuyện của Bạch Tri Cảnh hắn lại biết hơn phân nửa.

Ví dụ, Bạch Tri Cảnh không hề ôn hòa như vẻ bề ngoài, ngẫu nhiên vào những lúc bạn không kịp chuẩn bị, anh sẽ nói một vài lời làm cho bạn cứng họng, nháo đến nỗi bạn phải dở khóc dở cười.

Lại một ví dụ khác, thức ăn anh làm rất ngon, khi không đeo kính nhìn anh đẹp hơn lúc đeo kính rất nhiều, thời điểm anh xấu hổ chỉ biết vụng về mà nói sang chuyện khác, lúc anh nhỏ giọng nói chuyện quả thật rất gợi cảm, vòng eo của Bạch Tri Cảnh đặc biệt nhỏ khi anh mang dây nịt...

Ông Giai bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy, gương mặt cứng ngắc của hắn bao phủ toàn là ý dâm, làm cho hạ thể thành thành thực thực mà xảy ra phản ứng

Ngoài phòng trời còn đang mưa, tích tích tách tách, vẫn liên tục không dừng. Đèn đường lộ ra ánh sáng nhàn nhạt mờ lung, bốn phía dường như đặc biệt yên tĩnh, ngay cả tiếng thở dốc càng ngày càng nặng thêm của hắn cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

“Trời ạ, tôi tiêu rồi...”

Trên bầu trời tiếng nổ ầm ầm, chợt lóe lên một đạo sấm sét, Ông Giai vùi đầu vào lớp chăn giường mềm mại, hoàn toàn mất ngủ.

Gạo, là gạo thượng hạng, vừa trắng vừa thơm lại mềm mại.

Bạch Hạ nhìn bát cơm của mình, lại đưa đầu nhìn bát cơm của Bạch Tri Cảnh, không phát hiện có điểm gì bất đồng a, tại sao khi cậu ăn thì lại nghe rất thơm, còn đến phiên anh trai nhà cậu ăn lại giống như không biết mùi vị gì a.

“Anh? Anh sinh bệnh rồi sao?”

“... Cái gì?” Bạch Tri Cảnh kinh ngạc hỏi lại.

“Em hỏi anh có phải là bị bệnh rồi hay không? Tại sao lại ăn ít như thế!?” Bạch Hạ cau mày nhìn anh.

“Chỉ là không có khẩu vị mà thôi, ” Bạch Tri Cảnh và một ngụm cơm, ấp úng nửa ngày, hàm hồ hỏi, “Em gần đây không có giữ nhà cho Ông Giai sao? Tại sao hơn một tuần rồi mà không thấy anh ta?” (chỗ này ta tra Trung sang Việt rồi sang Anh luôn vẫn nghĩa là “Giữ nhà” nên ta để như vậy T~T thật ra ta không hiểu lắm í của câu này T~T)

Lúc trước Ông Giai thường xuyên đến nhà bọn họ ăn cơm kén, bỗng nhiên mấy ngày gần đây lại không thấy bóng dáng hắn xuất hiện, Bạch Tri Cảnh không khỏi lẩn qua lộn lại suy nghĩ xem có phải mình đã chọc

giận hấn ở đâu rồi hay không, hay là hấn đã xảy ra chuyện gì đó, Bạch Tri Cảnh càng suy nghĩ thì tâm tình của anh càng trở nên buồn bực hơn.

Bạch Hạ gặm gặm cục xương, chùi miệng nói: “Có a, cứ mỗi ngày vào lúc năm hay sáu giờ, anh ta đều ngồi xổm trước cửa trường học của em, anh đi hỏi anh ta xem rốt cuộc là có chuyện gì đi, anh ta cứ như một thằng ngốc ngồi đó nhìn chăm chăm em, anh nói xem anh ta có phải là bị bệnh tâm thần rồi hay không a?”

Trong lòng Bạch Tri Cảnh có chút hồi hộp, không tự chủ mà đặt bát cơm xuống bàn.

“Tại sao lúc trước không nghe em nhắc qua a?”

“Anh không có hỏi thì em sẽ không nói ” Bạch Hạ cọt nhả cười, “Hơn nữa anh ta còn rất thần bí không cho em nói với anh, nhưng em mới lừa dối anh ta cho hay không cho. Anh, em đây coi như là bị anh bức cung nha?”

“Ăn cơm của em đi!” Bạch Tri Cảnh vớt cái đùi gà vào trong bát của cậu, Bạch Hạ cả đôi mắt đều trở nên sáng ngời, khà khà cười không ngừng, “Khà khà, cảm ơn anh, em thích ăn đùi gà!”

Lo lắng mất vài ngày, Ông Giai đột nhiên bị Thái Vi Dương đánh, nói là bị đánh cũng không chính xác lắm. Đại khái thì Thái Vi Dương là người động thủ trước, Ông Giai thấy Thái Vi Dương tuổi còn nhỏ nên để cho cậu đánh mấy quyền, thế nhưng thái độ quá đáng của đối phương làm cho Ông Giai thật sự tức giận, sau đó hai người liền lao vào nhau.

Lúc đó Bạch Hạ cũng có mặt thế nhưng không thể khuyên nổi hai người, cậu không thể làm gì khác hơn là vội vàng gọi điện thoại cho Bạch Tri Cảnh, để anh đứng ra giải quyết.

Sau khi cả hai hạ hỏa, Bạch Hạ cùng Bạch Tri Cảnh ngồi ở một bên trên ghế sa lon, nhìn hai người đối diện mặt mũi sưng húp đang cúi thấp đầu, Bạch Tri Cảnh luôn luôn nổi tiếng là xử sự ôn hòa, hôm nay lại lộ ra bộ dạng đáng thương như chó mất chủ, làm cho Ông Giai phải kìm nén ý cười đến nội thương.

Bạch Tri Cảnh nguyền hấn một cái, hấn mới thoáng mím chặt miệng thu liễm ý cười

7. Chương 7

Edit: Lão Thụ

Beta: Thiên Ngọc

“Thái, Vi, Dương!” Bạch Tri Cảnh nghiêng răng nói ra từng chữ từng chữ tên của cậu, “Em rãnh rồi không gì làm nên nổi loạn sao? Bất kì chuyện xấu xa gì em đều phải nhúng một chân vào mới được sao?” Lần trước Bạch Hạ phải chịu xử lý kỷ luật của nhà trường, đa số công lao đều phải quy về cho vị thiếu gia đem chuyện bé xé ra to này.

Thái Vi Dương nuốt nước miếng, ngập ngừng nói: “Anh trước tiên đừng có nóng giận, em hoàn toàn có lý do chính đáng nha.”

“Em đã đi đánh người vậy mà còn ở đó lý luận?”

Thái Vi Dương trợn to mắt, chỉ một ngón tay vào Ông Giai, cả giận nói: “Là tên này! Chính anh ta đã cướp vợ của em trước!”

“Vợ của em? Là ai?” Bạch Tri Cảnh liếc mắt nhìn Ông Giai một cái, cau mày nói.

Thái Vi Dương lập tức phản ứng nói: “Là Bạch Hạ!”

“Phốc ——” Bạch Hạ phun cả ngụm trà ra ngoài, sắc đến nỗi làm cho sắc mặt của cậu trở nên đỏ chót, nói “Cậu mau rút! Nói cái quỷ gì đấy!” Bạch Hạ cẩn cẩn dực dực quay sang nhìn sắc mặt của Bạch Tri Cảnh, phát hiện anh cực kì bình tĩnh, hoàn toàn không có ý kiến gì.

Ông Giai lúng túng như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, không biết tại sao hắn lại cảm thấy có chút chột dạ. Kỳ thực mấy ngày nay, hắn chẳng qua là muốn xác định xem tâm ý của mình đến cùng là như thế nào, vì vậy mới thường hay chạy đến trường của Bạch Hạ để nhìn cậu.

Hảo cảm của hắn đối với Bạch Hạ được sinh ra từ tài năng chơi đàn dương cầm của cậu, nhưng cổ tình tính cách của cậu lại có chút ác liệt, mà Bạch Tri Cảnh lại là người có thể chạm đến nơi mềm mại nhất trong lòng của hắn. Tình cảm của con người làm sao có thể thay đổi nhanh đến như vậy a? Hắn thật sự không muốn thừa nhận mình chính là tên nũ vờ (nghĩa là không chung thủy í), hơn nữa mấy ngày nay sau khi tiếp xúc với anh, Bạch Tri Cảnh càng giống như một người khác giới, vì vậy mà xác suất bọn họ ở cùng nhau quả thật rất nhỏ.

Còn Bạch Hạ, trước kia hắn vẫn chưa xác định được cậu có phải là gay hay không, nhưng trải qua chuyện ngày hôm nay, hắn đã hoàn toàn biết được tính hướng của Bạch Hạ. Hơn nữa thằng nhóc này hình như còn lừa gạt anh của nó, cùng thằng nhóc đang kích động trước mắt này kết giao, Bạch Tri Cảnh nếu như biết được chân tướng, liệu anh có hoảng sợ đến ngất đi hay không?

Ông Giai nghĩ tới đây không khỏi có chút phiền lòng, ngẩng đầu nhìn lên, hoàn toàn trống không một người cũng không có. Hắn sững sốt một chút, liền xoay thân nhìn về phía sau, chỉ thấy Bạch Tri Cảnh xách theo một cái hòm thuốc đi về phía hắn

“... Bọn họ đâu hết rồi?” Ông Giai hỏi.

Bạch Tri Cảnh khó hiểu liếc hắn một cái, nói: “Tôi khi nãy đã bảo Bạch Hạ đưa Thái Vi Dương trở về rồi, anh không nghe thấy sao?”

“A, là như vậy sao.” Ông Giai miễn cưỡng nở nụ cười.

Bạch Tri Cảnh mở hòm thuốc ra, nghiêng mình ngồi vào vị trí bên cạnh hắn, trong đầu Ông Giai “Ông” lên một tiếng, thân thể vì khấn trương mà trở nên cứng nhắc thẳng tắp, rất giống với một thằng nhóc ngu ngốc mới biết yêu.

“Tôi trước tiên giúp sẽ giúp anh súc thuốc sát trùng, khuỷu tay của anh bị rách da, buổi tối không được để dính nước.” Bạch Tri Cảnh khẽ cúi đầu, sắc mặt bình tĩnh thay hắn xử lý vết thương.

Đợi nửa ngày cũng không thấy Ông Giai có phản ứng gì, anh kinh ngạc ngẩng đầu lên, vừa vặn đối diện với đôi con ngươi vừa thâm thúy lại phức tạp của Ông Giai, trong lòng có chút giật mình, anh chậm chạp hỏi: “Tôi đang nói chuyện với anh, anh có nghe hay không?”

“Hừm, có! Tôi có nghe.” Ông Giai quay đầu nhìn về phía ban công, trong thanh âm mang theo một chút rối rắm.

Quá gần rồi, thật sự là... Quá gần rồi...

Ông Giai nhắm hai mắt lại, trong bóng tối cơ hồ ngay lập tức hiện lên bờ môi mềm mại đang mở ra đóng vào của Bạch Tri Cảnh, buông mắt xuống một chút, có thể nhìn thấy hõm vai thật sâu mang một độ cong xinh đẹp cùng xương quai xanh tinh xảo.

Trái tim của hắn nhảy lên mãnh liệt, dường như cả thế giới này chỉ còn lại thứ âm thanh này.

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Lão Thụ

Beta: Thiên Ngọc

Hắn bỗng nhiên minh bạch một điều, hắn đã thích anh, có lẽ là từ ánh nhìn đầu tiên, có lẽ là tại siêu thị khi hắn nhìn thấy bộ dạng khả ái đang hát đến vô cùng tự nhiên của anh, cũng có thể là sau này mỗi một ngày ở chung với anh, từng chút từng chút mà động tâm.

Khi nhìn thấy Bạch Tri Cảnh, cảm xúc trong lòng hắn tựa như những cơn sóng dập dềnh lên xuống vô cùng mạnh mẽ, hoàn toàn trái ngược với vẻ bình tĩnh khi anh gặp Bạch Hạ, chuyện đã như vậy làm sao hắn còn có thể tự lừa gạt chính mình rằng chỉ thích người chơi đàn dương cầm đây?

Bạch Tri Cảnh đóng kỹ hòm thuốc, cũng không vội rời đi, trái lại khi anh rũ mắt xuống, nhìn thấy đôi dép lê của hai người đang xếp song song, trong tâm liền xoắn xuýt một chút, sau đó do dự thấp giọng hỏi: “Ông Giai, tôi có một chuyện muốn hỏi anh.”

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, trong lòng Ông Giai trở nên nhẹ nhàng, trên mặt không tự chủ hơi lộ ra một nụ cười mỉm.

“A, anh cứ nói.”

“Anh có phải là... thích Bạch Hạ hay không? là... loại yêu thích kia...”

Bạch Tri Cảnh biểu đạt câu nói của mình vô cùng gian nan, kỳ thực một năm trước anh đã mơ hồ nhận ra mối quan hệ của Bạch Hạ cùng Thái Vi Dương có điều gì đó không đúng, nhưng Bạch Hạ chưa bao giờ đề cập đến, anh cũng vờ như không biết, nhưng chuyện này hoàn toàn không thể đại biểu cho việc anh không quan tâm đến em trai mình. Đặc biệt lần này kẻ cướp người trên tay Thái Vi Dương lại là... Ông Giai...

Anh cũng không hiểu tại sao, chỉ biết là Ông Giai mang đến cho anh một cảm giác bất đồng so với những người khác, thế nhưng khi nghe thấy Thái Vi Dương chỉ trích Ông Giai tranh giành Bạch Hạ của cậu, trong một giây kia, tâm của anh hoàn toàn thất lạc, cảm giác phiền muộn hay thậm chí là khổ sở đều là sự tồn tại vô cùng chân thực trong lòng anh.

Đề tài này nếu xuất phát từ miệng Bạch Tri Cảnh quả thật vô cùng khó khăn, Ông Giai liền trở nên kích động, suýt chút nữa hắn đã mở miệng nói “Sao có thể chứ, người mà anh thích chính là em, chính là em, chính là em đó!”, nhưng nếu nói như vậy thì mức độ nguy hiểm quá lớn, Ông Giai suy nghĩ hồi lâu, nghẹn ra một câu: “... Không có.”

“Vậy tại sao anh lại cùng Thái Vi Dương đánh nhau?”

“A, là như thế này ” Ông Giai nói, “Lúc trước anh cứ nghĩ rằng anh có tình cảm với em trai của em, nhưng sau này anh mới nhận ra chỉ là cảm xúc nhất thời, ách, chuyện lần này, hoàn toàn chỉ là hiểu lầm mà thôi. Tri Cảnh, em nhất định phải hiểu cho anh nha?”

Bạch Tri Cảnh nhớ lại những chuyện mà mấy ngày nay hai người đã nói, khi cả hai cùng nhau trở về nhà từ siêu thị, Ông Giai lúc bắt đầu luôn hướng đề tài câu chuyện đến trên người Bạch Hạ. Anh chợt nhận ra, Ông Giai lấy mình ra làm “bàn đạp” đây mà, trong lòng anh lập tức liền trở nên khó chịu.

“Tôi hiểu rồi, ” Bạch Tri Cảnh lạnh nhạt nói, “Trước đây anh từng có tình cảm với Bạch Hạ, đúng không?”

“Àn đúng.”

“Mấy ngày qua anh tiếp cận em ấy, cũng chỉ vì muốn xác nhận tâm ý của mình, đúng không?”

“... Àn đúng thế” Tại sao câu chuyện càng ngày càng có chút không đúng nha?

“Nói cách khác, anh vẫn còn thích Bạch Hạ, ” Bạch Tri Cảnh một bên đi đến phòng ngủ, một bên đưa ra kết luận, “Nhưng mà bên người Bạch Hạ đã có Thái Vi Dương, vì vậy mà lúc này anh mới cùng Thái Vi Dương đánh nhau một trận.”

“A, làm sao em biết?” Ông Giai sững sốt một chút, không nghĩ tới Bạch Tri Cảnh cư nhiên có thể nhanh chóng tiếp nhận việc Bạch Hạ cùng Thái Vi Dương kết giao với nhau, nhưng câu hỏi vừa ra khỏi miệng của hắn, dường như đem hiểu lầm của hai người càng ngày càng xé ra to.

Hắn lấp bắp vội vàng giải thích: “Không, không phải như thế! Ý anh là muốn hỏi em làm thế nào lại biết hai đứa nó kết giao với nhau... anh cùng Bạch Hạ, không phải như... như em nghĩ đâu...”

Àm.

Anh đừng phải cánh cửa...

Bạch Tri Cảnh sau đó suy nghĩ một hồi, cảm thấy trận tức giận này của mình vô cùng khó hiểu. Những người sử dụng sách lược theo đuổi giống như Ông Giai, trước đây anh cũng từng gặp phải, nhưng khi đó bất quá anh chỉ là cười cho qua chuyện, thậm chí cảm thấy cô bé kia lá gan cũng rất lớn nha, đối em trai của anh cũng thật dễ ý.

Nhưng tại sao chuyện lần này khi đặt ở trên người Ông Giai, anh liền cảm thấy tức giận đến như thế chứ?

Mặc dù Ông Giai kết bạn với mình hoàn toàn có mục đích, thế nhưng trải qua mấy ngày nay, hắn đối với mình rất tốt, sự quan tâm từng li từng tí của hắn quả thật làm cho tâm của mình vô cùng ấm áp, như vậy mình làm sao có thể oán hắn không đủ chân thành đây? Chính mình đường đường chính chính là một đại nam nhân, như vậy có quá hẹp hòi hay không?

Anh luôn luôn quan niệm “Biết sai mà thay đổi chính là con ngoan”. Vì vậy Bạch Tri Cảnh Bạch tiên sinh, vừa uất ức lại vừa hối hận đi làm món ăn mà Ông Giai thích nhất chính là cánh gà chiên coca, sau đó anh đứng ở trong hộp giữ ấm, chậm rãi đi xuống lầu.

Lão Thụ: Cả một bộ này đều được viết chữ phồn thể nên rất khó hiểu T^T và câu từ khá cụt... vì vậy mà ta thêm mắm dặm muối rất nhiều nhưng trên cơ bản vẫn giữ được ý mà tác giả viết ra... thỉnh thoảng quá khắt khe vs ta T^T

Cánh gà chiên coca nè:v thêm quạ:v

9. Chương 9

Edit: Lão Thụ

Beta: Thiên Ngọc

— —

Nếu nói là thụ sủng nhược kinh cũng không có gì quá phận, Ông Giai mấy ngày nay chỉ có khổ sở cùng với không biết nên làm thế nào để lừa người quay về. Làm sao lại biết khi hắn ngủ một giấc tới đất trời đen kịt, vừa tỉnh lại liền nhìn thấy người mà hắn sáng nhớ chiều mong, còn mang theo món ăn mà hắn thích nhất, đến nhà chào hỏi chứ.

Vuốt vuốt lại cái đầu ỏ gà, Ông Giai vội vã đi rót chén trà, sau đó nghiêm túc ngồi ở một bên.

Bạch Tri Cảnh không thể chịu nổi ánh mắt nóng bỏng của hắn, thấp giọng nói: “... Đêm qua còn thừa lại món này, nếu anh thích thì mau ăn đi.”

Lừa người! Nếu như Bạch Hạ có ở nhà, thì nhất định không thể thừa lại nhiều như thế này, nếu như cậu ấy không có ở nhà, thì tại sao Bạch Tri Cảnh, một người luôn tính toán tỉ mỉ cùng với biết làm thế nào để chi tiêu hợp lý lại vô duyên vô cớ mà làm nhiều như thế chứ?

Ở phương diện này, đầu óc Ông Giai xoay chuyển cực kỳ nhanh.

Sung sướng mà nhếch nhếch môi, hắn rất biết phối hợp mà diễn kịch theo anh: “À được, anh nhất định sẽ ăn sạch, cảm ơn em.”

Bạch Tri Cảnh gật gật đầu, ánh mắt hơi di động, nhưng vẫn không dừng lại trên người Ông Giai. Hai người nhìn nhau không nói gì, trong bầu không khí trầm mặc này Bạch Tri Cảnh cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng Ông Giai da mặt lại dày, hơn nữa hắn đã mấy ngày không gặp anh, hôm nay lại xuất hiện ở trước mắt, đương nhiên phải tập trung nhìn cho đủ, làm sao còn có thể phát hiện bầu không khí xấu hổ này chứ?

“Nếu không còn chuyện gì nữa, vậy tôi liền đi trước.” Ông Giai không nói lời nào, chỉ dõi theo anh mà ngây ngô cười, Bạch Tri Cảnh rốt cuộc không thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra nữa.

Ông Giai sững sốt một chút, vội vã bắt lấy Bạch Tri Cảnh, nói: “Em ngồi một lát nữa đi.”

Đầu ngón tay gật gật, lúc này hắn mới bừng tỉnh phát hiện thứ mình đang nắm chính là bàn tay thon dài trắng nõn của người kia, cơ hồ nhiệt độ thân thể của Bạch Tri Cảnh một đường xông thẳng vào lòng hắn, Ông Giai trong lúc nhất thời không nỡ buông tay.

Ngược lại, Bạch Tri Cảnh có chút giật mình, cảm thấy như mình vừa chạm vào điện, nhanh chóng rút tay trở về, làm cho Ông Giai tiếc nuối một hồi lâu.

“Không được, Bạch Hạ ngày mai đã phải quay lại trường học, em ấy đang ở nhà chờ tôi trở về nấu cơm đây.” Mặt của Bạch Tri Cảnh có chút ửng hồng, cả người giống như là đã uống say, không ngừng nóng lên, còn hơi váng đầu.

Hoàn cảnh càng yên lặng, thì anh cảm giác mình càng ngày càng say. Tại sao khi đối diện với một người đàn ông, anh lại cảm thấy tim của mình đập mạnh như thế chứ?

“Ah ” Ông Giai có chút mất mát nói, “Vậy anh sẽ tiễn em tới cửa.”

Ra đến cửa, Bạch Tri Cảnh còn chưa bước xuống bậc thềm, Ông Giai ở phía sau anh vội vàng lên tiếng: “Tri Cảnh!”

“Hả?” Bạch Tri Cảnh quay đầu lại, đêm nay là lần đầu tiên ánh mắt của hai người tiếp xúc với nhau. Ánh đèn nơi hiên nhà mờ mờ nhạt nhạt, trong khoảnh khắc đó lại đặc biệt làm cho hai má trắng nõn của Bạch Tri Cảnh càng trở nên trong suốt, có lẽ nguyên nhân là do góc độ đi, Ông Giai không chỉ nhìn hình dáng của anh đặc biệt rõ ràng, thậm chí hẳn còn có thể nhận ra trên gương mặt của anh là vẻ ửng đỏ ngại ngùng.

Ông Giai coi như đã tâm viên ý mã, chậm rãi nói: “Cái kia... anh hôm nay được thăng chức làm giám đốc, ngày mai anh có thể mời em ra ngoài ăn cơm được không? Coi như là chúc mừng cho anh?”

Bạch Tri Cảnh run lên, trên mặt lập tức nở một nụ cười xán lạn: “Chúc mừng anh.”

Ba chữ thật đơn giản, nhưng lại quý giá hơn hết thảy lời chúc mà Ông Gia đã nghe qua, hẳn thấy anh cười, cũng không tự chủ mà cười theo. Vết thương trên mặt hẳn đã tốt hơn, đương nhiên gương mặt anh tuần ngày xưa sẽ được khôi phục lại, vì vậy khi hẳn cười rõ lên đặc biệt có mị lực. Ai cũng biết thời khắc này bầu không khí có chút ấm muội, thế nhưng ai cũng không nói ra, cả hai cứ như vậy mà đứng đối diện nhau, tuy chỉ có thể nhưng cũng đã rất hạnh phúc, một niềm hạnh phúc giống nhau.

“Nếu anh không ngại... ” Bạch Tri Cảnh thấp giọng nói, “Ngày mai tôi sẽ tự mình làm một bữa cơm cho anh, như vậy sẽ không cần ra ngoài lãng phí tiền. Àch, tuy rằng anh sẽ không để ý vấn đề này, thế nhưng đây cũng là một chút tâm ý của tôi.”

“Làm sao lại ngại chứ? Em chịu nấu cho anh ăn, anh còn hạnh phúc không kịp nữa là” Ông Giai không hề chớp mắt nhìn anh, chậm rãi nói, “Nếu như có thể được em nấu cho ăn đến già, hẳn là chuyện hạnh phúc nhất trên đời này...”

“Làm sao lại khoa trương như vậy chứ?” Bạch Tri Cảnh cười, hoàn toàn không chú ý đến lời nói của Ông Giai nói với anh, lại không giải thích được cảm giác ngọt ngào trong lòng lúc này.

Anh đã nói sẽ nấu cho hần một bữa ăn thật ngon, vì vậy Bạch Tri Cảnh thực sự xuất ra tất cả công phu của mình, từ lúc sáng sớm anh đã ra ngoài đi mua thức ăn, nghiêm nghiêm túc túc mà làm một bàn đầy thức ăn. Chỉ có hai người căn bản là ăn không hết, thế nhưng với thành ý chúc mừng thì bàn thức ăn này đã là quá đủ.

Hai người rót hai ly rượu đỏ, một bên vừa ăn, một bên vừa nói chuyện phiếm.

Lúc trước chờ đến giờ ăn cơm, Ông Giai ở dưới lầu nhất định sẽ nghe được âm thanh chơi đàn dương cầm của Bạch Hạ, hiện tại bỗng nhiên không còn được nghe thanh âm ấy, cũng có chút bùi ngùi. Dựa vào men say, hần liền nở nụ cười tỏa nắng mà nói rằng: “Lúc trước vẫn luôn được nghe tiếng đàn dương cầm, hiện tại bỗng nhiên không còn nghe thấy nó nữa, quả thật có chút không quen...”

“Anh nói cây đàn dương cầm này sao?” Bạch Tri Cảnh chỉ chỉ cây đàn trong phòng khách.

Ông Giai cười gật đầu: “Đúng, là nó.”

“Nếu anh thật sự muốn nghe, thì có cái gì khó đâu ” Bạch Tri Cảnh khẽ mỉm cười, “Tôi đàn cho anh nghe.” Dứt lời, anh đứng dậy đi tới một bên cây đàn dương cầm, đầu tiên là nhắm mắt lại suy nghĩ một chút, sau đó thuần thục biểu diễn bản nhạc << Tình Không >>

Trong màn đêm yên tĩnh, gió nhẹ khẽ đưa, nhiệt ý dần dần tan biến.

10. Chương 10

Edit: Lão Thụ

Beta: Thiên Ngọc

Ông Giai ngơ ngác nhìn Bạch Tri Cảnh, chỉ cảm thấy rất nhiều hình ảnh cùng hồi ức chồng chất lên nhau, làm cho lòng hần một mảnh hoảng loạn. Bạch Tri Cảnh biết đánh đàn, cư nhiên anh cũng biết đánh đàn, hơn nữa còn vô cùng thành thực, vậy... bình thường người đánh đàn sẽ là anh sao?

Nghĩ lại, chính mình vội vàng nhận định Bạch Hạ là người đánh đàn không khỏi quá mức võ đoán, từ ngày đó hần tuy rằng ở dưới lầu thường thường sẽ nghe được tiếng đàn dương cầm, nhưng rốt cuộc vẫn chưa thực sự nhìn thấy người chơi đàn dương cầm là ai.

Ông Giai càng nghĩ càng kích động, đột nhiên đứng lên, khiến cho cái ghế lật ngược ra sau. Bạch Tri Cảnh

bị tiếng vang lớn làm cho giật mình, động tác trên tay không tự chủ mà ngừng lại, mê hoặc nói: “Anh xảy ra chuyện gì vậy? Uống say rồi sao?”

Ông Giai ba chân bốn cẳng tiến đến, vội vàng hỏi: “Em... ý anh là, bình thường người đánh đàn dương cầm là em sao? Có phải em có thói quen mỗi ngày sẽ đánh đàn từ lúc sáu giờ đến bảy giờ không?”

Bạch Tri Cảnh nhìn bộ dáng khấn trương của hắn có chút buồn cười, không tự chủ mà trêu đùa nói: “Nếu đúng thì sao, mà không đúng thì thế nào?”

“Nếu đúng, anh liền an tâm.” Điều này chứng minh rằng từ đầu tới cuối hắn chỉ thích cùng một người, chỉ có điều mọi chuyện lại bị nháo thành một sự hiểu lầm to lớn vô cùng tức cười.

“Còn nếu không phải, cũng không liên quan, hiện tại anh đã suy nghĩ rõ ràng mọi chuyện.”

Bạch Tri Cảnh cười: “Quả thật không thể hiểu anh đang nói cái gì, bắt quá người đánh đàn quả thật là tôi, Bạch Hạ là một thằng nhóc lười biếng, muốn em ấy ngồi đó mà đánh đàn trong một tiếng là điều không thể, cái mông của nó giống như không thể ngồi yên, luôn luôn uốn tới ẹo lui. Anh hỏi cái này...”

Bạch Tri Cảnh còn chưa dứt lời đã bị Ông Giai kéo một cái, ôm vào trong lòng ngực. Ông Giai cười nói: “Bạch Tri Cảnh, hóa ra là em, vẫn luôn là em, anh làm sao lại dằn dặt như thế a!”

Bạch Tri Cảnh nghe không hiểu những lời hắn nói, nhưng giờ khắc này anh lại bị Ông Giai ôm thật chặt, vẻ mặt ửng đỏ, thân thể cương cứng không dám động dù chỉ một chút.

“Anh nói lung ta lung tung cái gì vậy a?”

Ông Giai tâm viên ý mãn mà khà khà cười: “Không có gì, anh đang rất vui, thật sự rất vui nha.”

Những ngày sau đó, Bạch Tri Cảnh cảm thấy Ông Giai đối với mình quả thực tốt đến mức quá đáng, tuy rằng trước đây Ông Giai đối với anh cũng rất tốt, thế nhưng bây giờ sự quan tâm của hắn thường thường mang theo ám muội cùng thân mật. Có lúc Bạch Tri Cảnh cũng sẽ vụng trộm nghĩ, nếu như mình là nữ, vậy Ông Giai đối tốt với mình, quả thực giống như là đang đối tốt với tình nhân rồi.

Ý nghĩ này thực sự là đòi mạng a, làm hại anh liên tiếp mấy ngày khi đối mặt với Ông Giai đều cảm thấy không mấy dễ chịu, hơn nữa còn cảm thấy ngượng ngùng, mặt ửng đỏ

Những ngày trời mưa Ông Giai đến đón anh còn chưa tính, ngay cả khi khí trời sáng sủa mặt trời chói chang, hắn cũng sẽ hết sức ân cần mà tới tìm anh. Ngày nghỉ, nếu hai người không phải ở cùng một chỗ, thì sẽ là cùng nhau ra ngoài, hoặc là xem phim, hoặc là vừa dạo phố vừa mua đồ, cơ hồ có thể nói, tất cả thời gian rảnh rỗi bọn họ đều ở cùng nhau.

Loại tình huống không bình thường này, bắt đầu từ ngày lễ Giáng sinh đã được phát huy đến đỉnh điểm.

Vốn là bọn họ đã hẹn nhau vào ngày này, sẽ cùng nhau ra ngoài ăn một bữa cơm. Nhưng không thể ngờ, từ khi Ông Giai thăng chức, hẳn càng ngày càng bận rộn, cứ nhiên vào đêm Giáng sinh lại phải vội vàng đi công tác.

Ngay đêm đó, Ông Giai ở khách sạn gọi điện thoại cho anh, Bạch Tri Cảnh bắt quá chỉ là thuận miệng than thở đáng tiếc, còn tiện thể thuận theo lời nói của hắn, nói câu “Anh bỗng nhiên không có ở đây, làm tôi thật nhớ anh nha”. Ông Giai liền giống như là phát điên, suốt đêm bay trở về gặp Bạch Tri Cảnh.

“Cốc... cốc...”

Bạch Tri Cảnh nghe thấy tiếng gõ cửa, mơ mơ màng màng đi mở cửa, khoảnh khắc kia khi nhìn thấy hắn, cả hai mắt anh đều tròn tròn cả lên.

Cuối cùng, bữa ăn đêm Giáng sinh của hai người liền đổi thành bữa ăn khuya. Bạch Tri Cảnh khi nhớ lại vẫn cảm thấy không thể tin được. Mãi cho đến lúc này, Bạch Tri Cảnh mới triệt để tin rằng, Ông Giai thật sự là đang theo đuổi anh.

Trên thực tế, lúc trước Bạch Tri Cảnh từng kết giao với một người bạn gái, thời gian hai người qua lại cũng chỉ có hai tháng. Vì anh xưa nay biểu hiện ra bên ngoài là vẻ lạnh nhạt, không đặc biệt để tâm đối với bất cứ ai, cho nên sau này nếu có người nào theo đuổi, anh đều sẽ cự tuyệt hết thảy. Nhưng bị đàn ông theo đuổi, đây lại là lần đầu tiên, nhưng kỳ lạ là, anh cứ nhiên không cảm thấy buồn nôn, thậm chí... anh ần ần cảm thấy mình cũng có chút thích Ông Giai...

Hai người cứ như vậy, bình bình đạm đạm trải qua mấy ngày kế tiếp. Kỳ thực cũng chưa chắc không thể, ít nhất bây giờ hắn cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Nhưng mà phụ nữ khi đã ngoài hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, thì cha mẹ bạn bè bên người nhất định sẽ lo lắng không thôi. Còn đàn ông tới cái tuổi này vẫn chưa thành gia lập nghiệp, thì phần lớn đều sẽ bị kéo đi xem mắt.

Bạch Tri Cảnh đã từ chối rất nhiều lời giới thiệu bạn gái của đồng nghiệp cho anh. Nhưng lời giới thiệu của chủ nhiệm lần này quả thật anh không thể nào từ chối, cuối cùng chỉ có thể miễn cưỡng mà đi đến chỗ hẹn. Vốn dĩ anh chỉ muốn ăn một bữa cơm, sau đó nói lời tạm biệt, nào ngờ nửa đường lại nhảy ra một tên Ông Giai. Hắn không nói câu nào, chỉ chen chúc ngồi xuống, điên cuồng mà tự gấp thức ăn cho mình.

Điều này làm cho nhà gái đặc biệt lúng túng, cuối cùng tất cả mọi người từ biệt trong không vui.

“Tên họ Ông kia! Anh cũng quá đáng đi? Một chút mặt mũi cũng không chừa cho tôi!” Vừa về đến nhà, cơn tức mà Bạch Tri Cảnh nghẹn cả buổi tối, lập tức được anh xả ra. Cái gì mà ôn nhu toàn bộ đều bị anh vứt qua một bên, kỳ thực anh cũng là một người nóng tính, hơn nữa còn cực kỳ xem trọng mặt mũi của mình.

Sắc mặt của Ông Giai trước sau vẫn đen sì, chẳng khác than là bao. Hắn không nói một lời, leo lên ngồi xổm trên ban công, ngậm lấy một điều thuốc yên lặng bắt đầu hút. Hắn cứ yên lặng như vậy, hút hết điều này đến điều khác.

Bạch Tri Cảnh bị bộ dạng xa cách kia của hắn càng làm cho anh khó chịu, anh liền đi vào nhà vệ sinh, cầm lấy bình xịt khử mùi không khí “Két” “Két” mà xịt loạn khắp nơi trong phòng. Sau đó anh “không cần thận” “Két” một chút, liền đem điều thuốc đang được Ông Giai kẹp trong ngón tay tiêu diệt.

Ánh lửa đỏ thắm không còn bập bùng nữa, mùi thuốc lá nồng nặc cũng dần dần bị hương thơm che lấp, cổ chua xót trong lòng Ông Giai xoát một cái mà nổ tung ra, chỉ thấy hắn đột nhiên đứng lên, trừng mắt nói: “Bạch Tri Cảnh! Em đang làm cái gì vậy a!”

Bạch Tri Cảnh vô tội nói: “Tôi chỉ đang khử mùi hôi thôi mà”

“Khử mùi hôi đúng không?” Ông Giai ném điều thuốc sang một bên, bỗng nhiên đưa tay kéo người đến trước mặt, sau đó cúi đầu, tinh chuẩn mà hôn lên môi anh, “Anh cho em khử!”

“A a...” Bạch Tri Cảnh ra sức đẩy hắn nhưng không thể nào lay chuyển được, mùi thuốc lá nhàn nhạt chậm rãi tản mát ra tại nơi môi lưỡi hai người quấn quýt. Ông Giai thật cẩn thận hôn anh, dường như hắn muốn hôn cho đến khi hai chân anh đều mềm nhũn.

Nụ hôn thật dài vừa kết thúc, Ông Giai cũng dần dần tỉnh táo lại, ôm lấy Bạch Tri Cảnh, trong lòng vừa thấp thỏm lại vừa bồn chồn.

Bạch Tri Cảnh hai má đỏ chót, đôi môi hơi sưng tấy vẫn hiện lên màu sắc mê người, Ông Giai ho nhẹ một tiếng, thật nhanh dời mắt đi. Bạch Tri Cảnh lúc này cũng không giãy giụa, chỉ lẳng lặng nhìn hắn, nói: “Anh trừ thối cũng chỉ có thối, hôn tôi làm gì? Yêu tôi sao?”

“Phí lời! Nếu không yêu em vậy những việc mà mấy ngày nay anh làm rốt cuộc là để làm gì?” Ông Giai lập tức kích động, “Em rốt cuộc có lương tâm hay không? Hả?”

Ánh mắt của hai người cuối cùng cũng đối diện với nhau, khoảng cách liền trở nên vô cùng gần, cơ hồ có thể xem như là mặt dán vào mặt.

Hai má Bạch Tri Cảnh lại ửng đỏ thêm vài phần, nhưng trong ánh mắt lại mang theo ý cười nhàn nhạt: “Anh cuối cùng cũng chịu thổ lộ rồi nha...”

“... Cái gì?” Ông Giai trợn to mắt.

Bạch Tri Cảnh quay người rời đi, “Cái gì cái gì a.”

“Kia, vậy em có đáp ứng hay không a?” Ông Giai mừng rỡ theo sau, tức giận gì gì đó đều bị hấn quăng lên chín tầng mây, “Này, Bạch Tri Cảnh, em mau nói một câu đi! Có chấp nhận anh hay không? Hả?”

“ ... ”

“Này, em mau nói!”

“ ... ”

“A, cầu em hãy nói một lời làm cho anh hạnh phúc đi!”

“... Kỳ thực cũng có thể thử một chút.”

Cõi đời này e rằng không có cái gì vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, thế nhưng tương thủ bạch đầu vẫn là điều mà mọi người có thể theo đuổi, thử một chút thì có cái gì không thể đâu? Bạch Tri Cảnh nghĩ, anh nhất định sẽ không hối hận.

Còn đối với Ông Giai, bây giờ hấn đã biết niềm hạnh phúc đến sắp chết là cái dạng gì rồi. Và hấn đã có thể cảm nhận được một phần của niềm hạnh phúc đó.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sai-me-du-diem-tuong-tho-tra>